

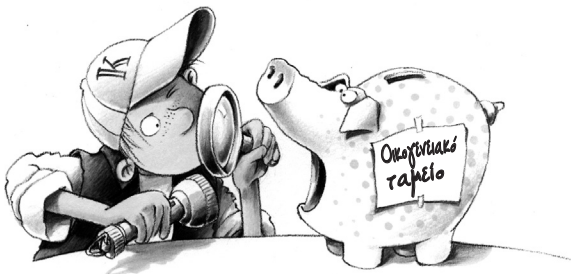
Γίργκεν Μπανσέρους

Βρόμικα κόλπα και
βρεγμένα πόδια

Εικονογράφηση: Ραλφ Μπούτσκοβ

Μετάφραση: Μαρία Αγγελίδου

ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ

Κανένα φυσιολογικό παιδί δεν μπορεί να γίνει πλούσιο με τη δουλειά του ντετέκτιβ. Με αμοιβή πέντε πακετάκια τοιγλόφουσες Κάρπεντερ για κάθε υπόθεση που καταφέρνω να διαλευκάνω, ίσα που βολεύω τις βδομαδιάτικες ανάγκες μου σε

τοίχλες. Και με χαρτζιλίκι δυόμισι ευρώ την εβδομάδα... δεν υπάρχει ελπίδα για μεγάλα ψώνια! Στη μονομαχία μου με τον ντετέκτιβ Κινγκ, από την οποία βγήκα ηττημένος, πήρα το μάθημά μου: στη δουλειά μου ένας υπολογιστής δεν είναι απλά χρήσιμος – είναι απαραίτητος. Γι' αυτό και βάλθηκα από τότε να ικετεύω τη μαμά μου σε κάθε ευκαιρία να μου αγοράσει έναν. Έφτασα να της προτείνω να αναλάβω το πλύσιμο των πιάτων πρωί, μεσημέρι, βράδυ για τα επόμενα είκοσι χρόνια! Σοβαρά. Αλλά η μαμά μου βράχος ακλόνητος.

– Πρώτον, μου απάντησε, αν σου πάρω υπολογιστή, θα κάθεσαι συνέχεια μπροστά στην οθόνη και θα πολεμάς το ένα τρομερό τέρας μετά το άλλο...

– Και δεύτερον; τη ρώτησα.

– Δεύτερον, δεν έχουμε λεφτά για υπολογιστή.

Το πρώτο, με τα τέρατα, θα μπορούσα ίσως να της το βγάλω από το μυαλό της μαμάς μου. Στο κάτω κάτω τον υπολογιστή δεν τον ήθελα για να παίζω. Τον ήθελα για τη δουλειά μου.

Με το δεύτερο επιχείρημα της μαμάς μου, όμως, δεν μπορούσα να τα βάλω. Από τότε που μας άφησε ο πατέρας μου, μετράμε και το ευρώ.

Δεν παραιτήθηκα πάντως. Ένας καλός ντετέκτιβ πρέπει να διαθέτει υπομονή, αν θέλει να πετύχει τον στόχο του. Πρέπει επίσης να διαθέτει φαντασία. Εγώ έχω άφθονη υπομονή. Και άφθονη φαντασία. Τουλάχιστον έτσι νομίζω.

Έβαλα, λοιπόν, το μυαλό μου να σκεφτεί. Σκεφτόμουν δυο μέρες. Μάσησα έξι τσίχλες. Και τελικά κατέβασα μια ιδέα που θα μου εξασφάλιζε τον υπολογιστή μου. Το σχέδιό μου, εδώ που τα λέμε, δεν ήταν και τίποτα σπουδαίο. Εδώ που τα λέμε... Αλλά καλύτερα να τα πω με τη σειρά.

* * *